

LÍKA

Hegyeid lenge kalapjai
már messzről integetnek
a sík tájról feléd kanyargó
kis vonatnak.
Csörgő, szűk üvegkeretből
szorongó szívvel bámulunk szürke egedre,
hol vad szelek
tömött felhő-gyapjakat bontogatnak.

Zötyög és csodás sziklákat jár
a vonat velünk
meredő kövek mord szélein,
roppant a mély lenézni nem merünk,
ha átpihögünk a hegy
kivájt testének éjszakás résein.

Kövek, kövek, sok meszes, nagy rengeteg;
sovány legetők gyűszűnyi földek;
görbe tephén a sárgás tüvet csak szagolja...
Hol termő talaj van és palántás zöldék,
ott is kő övez.
nehogy a szél vad hegyében
a földcséket felmarkolja
és a komor, nagy felhőbe rázza,
vagy elmossa a leömlő víznek áru...

Vonat ablakából nem tud semmi sem elhúzni,
vághat a szemembe szél, füst,
pattogó korom.
Ó, hősi népek, harcos testvérek,
sehol sincs mint nálatok
ennyi kő és ennyi rom...!
Ott egy ház váza mered az égnek,
itt egy felpörkölt, néma állomás,
alvó vér nyomain a köveken,
kiegérti bús falak és semmi más...

Elnyomók útját jelzik e romok;
harci zaj itt már elpihent
és szabadság útját mutatják
csillogó, piros tetők a völgybe' lent...

Bár tenger a kő
s a termő humusz oly kevés
mégis csillog-villog itt a mész
s ragyog fehéren fénye a lütkék,
mint az új hó
vén fején a Velebitnek...